

Sygn. akt **II AKa 8/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Stanisław Kucharczyk SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2014 r. sprawy

A. N. i na podstawie art. 435 k.p.k. **B. G.**

oskarżonych z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego A. N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 18 października 2013 r., sygn. akt II K 75/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla zawarte w jego punkcie XIV rozstrzygnięcie w części zobowiązującej do zapłaty ustawowych odsetek,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego A. N. wydatki za postępowanie odwoławcze, a zwalnia go od ponoszenia opłaty za to postępowanie

sygn. akt II AKa 8/14

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim, oskarżył A. N. o to, że:

I. w dniu 3 marca 2010 roku w T. działając wspólnie i w porozumieniu z B. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim doprowadzeniu pracowników Oddziału Banku (...) -L. K. (1), A. C. (1), M. S. (1), B. P. do stanu bezbronności przy użyciu pistoletu gazowego (...) W. oraz pistoletu na tzw. kulki H. zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 20.000 zł. czym działali na szkodę Banku (...)w C. Oddział w T. i w/w osób

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk

II. w dniu 18 maja 2010 roku w D. działając wspólnie i w porozumieniu z B. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim doprowadzeniu pracowników Oddziału Banku (...) - G. B., A. W., A. K. do stanu bezbronności przy użyciu pistoletu gazowego (...) W., zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 30.760 zł. czym działali na szkodę (...) Oddział (...) w S. i w/w osób

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk

III. w dniu 8 lipca 2010 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z B. G. oraz R. T. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim doprowadzeniu pracowników Oddziału Banku (...) w G.. tj. A. C. (2) do stanu bezbronności przy użyciu atrapy broni palnej - dubeltówki, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 129 872 zł. oraz 20 990 Euro, co stanowi równowartość 85.639,20 zł, czym działali na szkodę w/w banku i osoby

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk

IV. w dniu 8 listopada 2010 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z B. G. oraz z R. T., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim doprowadzeniu pracownika Oddziału (...) Sp-ka z o.o. z siedzibą w L. - E. P. do stanu bezbronności używając siły fizycznej w postaci pchnięcia oraz przy użyciu atrapy karabinu maszynowego A. (...), zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 69.706,00 PLN, czym działali na szkodę w/w podmiotu gospodarczego i w/w osoby

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk

V. w dniu 26 maja 2011 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu z B. G. z oraz R. T. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim doprowadzeniu pracowników Oddziału Banku (...) - G. R., I. R. do stanu bezbronności przy użyciu atrapy pistoletu maszynowego oraz zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 10. 470 zł. czym działali na szkodę w/w banku i osób

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk

VI. w sierpniu 2011 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu z B. G. oraz z A. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali dokonać napadu rabunkowego na placówkę Oddziału Banku (...) przy użyciu atrapy pistoletu o nazwie (...) A. (...) kształtem i wymiarami odpowiadającymi pistoletowi bojowemu C. mod.(...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli ze względu na fakt zamknięcie sejfów zamkiem szyfrowym

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zb. z art. 280 § 1 kk

VII. w sierpniu 2011 roku w D. działając wspólnie i w porozumieniu z B. G. oraz z A. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali dokonać napadu rabunkowego na placówkę Oddziału Banku (...) przy użyciu atrapy pistoletu o nazwie (...) A. (...) kształtem i wymiarami odpowiadającymi pistoletowi bojowemu C. mod.(...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli ze względu na fakt zabudowy sejfów

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zb. z art. 280 § 1 kk

VIII. w sierpniu 2011 roku w S. działając wspólnie i w porozumieniu z B. G. oraz z A. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali dokonać napadu rabunkowego na placówkę Oddziału Banku (...) przy użyciu atrapy pistoletu o nazwie (...) A. (...) kształtem i wymiarami odpowiadającymi pistoletowi bojowemu C.mod. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli ze względu na fakt nieobecności kasjerki banku

tj. o czyn z art.13 § 1 kk w zb z art. 280 § 1 kk

IX. w dniu 26 października 2011 roku wG. działając wspólnie i w porozumieniu z B. G. oraz z A. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali dokonać napadu rabunkowego na placówkę (...) przy użyciu atrapy broni palnej - dubeltówki, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli

tj. o czyn z art.13 § 1 kk w zb. z art. 280 § 1 kk

X. w dniu 30 kwietnia 2012r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z B. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował dokonać napadu rabunkowego na placówkę Oddziału (...) w ten sposób, po że uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności pracowników banku tj. M. W. M. P., H. S. przy użyciu atrapy pistoletu o nazwie(...) A. (...) kształtem i wymiarami odpowiadającymi pistoletowi bojowemu C.mod. (...) usiłowali dokonać zaboru pieniędzy lecz zamierzonego celu nie osiągnęli ze względu na niemożność otwarcia sejfu czym działali na szkodę w/w banku i osób

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk

XI. w dniu 21 czerwca 2012 roku w G.. działając wspólnie i w porozumieniu z B. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim doprowadzeniu pracowników Oddziału Banku (...) tj. L. K. (2), K. I. do stanu bezbronności przy użyciu atrapy pistoletu o nazwie (...) A. (...) kształtem i wymiarami odpowiadającymi pistoletowi bojowemu C. mod. (...) zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 21,150,00 zł. oraz 995 Euro - łącznie 24.987,21 zł., czym działali na szkodę w/w banku i osób

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk

przy czym A. N. będąc uprzednio karany Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. II K 17/01 za czyny z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 65 kk i inne, na karę pozbawienia wolności w rozmiarze 13 lat , którą to karę odbywał w okresie od 22 sierpnia 1997 roku do dnia 23 czerwca 2008 rok, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy sygn. V Wz 1135/08 z dnia 29 maja 2008 roku tj. w zw. z art. 64 § 1 kk

XII. w okresie od zimy 2011 do czerwca 2012 roku w S., na terenie woj. (...) razem z B. G. posiadali broń palną w postaci rewolweru wykonanego w warunkach warsztatowych w oparciu o rewolwer alarmowy Z. (...) kal. (...) mm oraz 8 sztuk naboju w/w kalibru

tj. o czyn z art.263 § 2 kk

a nadto o to, że :

XIII. w dniu 4 listopada 1993 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z B. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim doprowadzeniu pracowników Ekspozytury (...) w P. przy ul. (...) - M. K. (1) J. W., D. S., H. P. oraz klientki M. S. (2) – do stanu bezbronności przy użyciu broni palnej, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 9 200,00 zł. oraz 243 marek niemieckich, 600 franków francuskich co stanowi równowartość 493,87 zł. czym działał na szkodę I Oddziału (...) w P. i w/w osób

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk

XIV. w dniu 17 grudnia 1993 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z B. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim doprowadzeniu pracowników Urzędu Poczтового nr(...)w G. przy ul. (...) - I. J. i W. M. oraz klientów H. K., R. K., B. W. - do stanu bezbronności przy użyciu

broni palnej, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 10 580,00 zł. czym działał na szkodę Poczty Polskiej S.A. Oddział w G.. i w/w osób

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk

XV. w dniu 18 stycznia 1994 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z B. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim doprowadzeniu pracowników Urzędu Pocztowego nr (...) - R. S. oraz M. K. (2) - do stanu bezbronności przy użyciu broni palnej, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 255,04 zł. czym działał na szkodę (...) Urząd Poczty w P. i w/w osób

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk

XVI. w dniu 5 sierpnia 1994 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z B. G. oraz z P. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim doprowadzeniu pracownika Banku (...) w Ł. C. P. oraz jego klienta - Z. S. do stanu bezbronności przy użyciu pistoletu gazowego, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 12 650, 92 zł. czym działał na szkodę w/w podmiotu i osób

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk

XVII. w dniu 15 grudnia 1994 roku wG., działając wspólnie i w porozumieniu z B. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim doprowadzeniu pracownika Oddziału (...) Banku (...) w G.. przy ul. (...) - M. S. (3) oraz klienta - C. S. do stanu bezbronności przy użyciu broni palnej oraz przemocą w postaci bicia, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 6120,00 zł. czym działał na szkodę (...) Banku (...) w G. i w/w osób

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim, wyrokiem z dnia 18 października 2013 r. (sygn.. akt II K 75/13) oskarżonego A. N. uznał za winnego zarzuconych mu czynów opisanych w punkcie I i II części opisowej wyroku stanowiących ciąg przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych po 30 złotych.

Nadto oskarżonego A. N. uznał za winnego zarzuconych mu czynów w punktach III-IX, stanowiących ciąg przestępstw z art. 280 § 1 k.k. w zw.

z art. 64 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 500 stawek dziennych grzywny po 30 złotych.

Oskarżonego A. N. uznano za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie XIII-XVII, stanowiących ciąg przestępstw z art. 280 p 2 k.k. i na podstawie tego przepisu w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 30 złotych.

Oskarżonego A. N. uznano za winnego czynu zarzuconego mu w punkcie XII stanowiącego przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. i na tej podstawie skazano go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. Sąd Okręgowy orzekł wobec oskarżonego kary łączne 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 600 stawek dziennych grzywny po 30 złotych, z zaliczeniem na poczet kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21 czerwca 2012r. do 18 października 2013 r.

Orzeczono też o przepadku dowodów rzeczowych oraz na podstawie art. 46 §1 k.k. od oskarżonych A. N. i B. G. orzeczony został obowiązek naprawienia szkody solidarnie poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. w W. kwoty 66.206 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty.

Oskarżonego zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zarzucając:

1. rażąco niewspółmierność - surowość wymierzonej oskarżonemu kary nie uwzględniającej wszystkich okoliczności związanych z właściwościami i warunkami osobistymi oskarżonego oraz całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy, przemawiających za zasadnością wymierzenia podsądnemu kary we względniejszym wymiarze;
2. obrazę prawa materialnego tj. art. 60. § 1, 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie gdy w ustalonym stanie faktycznym, z uwagi na postawę oskarżonego, przepis ów winien znaleźć zastosowanie, a w konsekwencji doprowadzić do złagodzenia oskarżonemu wymiaru kary;
3. obrazę prawa materialnego tj. art. 58 § 2 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, tj. nieuwzględnienie w wystarczającym stopniu przy wymiarze kary prawidłowej postawy oskarżonego, jego pełnej współpracy z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości w przedmiotowej sprawie jak i współpracy w innych sprawach karnych, co w konsekwencji doprowadziło do rażąco surowego wymiaru kary;

obrazę prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, 7, 410 i 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, a mianowicie braku ustaleń jaki jest los postępowań wszczętych na skutek wyjaśnień oskarżonego A. N., które to okoliczności mają znaczenie w kontekście tak art. 58 § 2 k.k. jak i zastosowania art. 60. §1,3 k.k.

W oparciu o te zarzuty autor apelacji wniósł:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kar we względniejszym wymiarze;
2. ewentualnie uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego w nadanym jej kształcie okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sąd Okręgowy, kierując się bowiem nakazem wynikający z art. 2 § 2 k.p.k., dążenia do prawdy, w prawidłowy i wyczerpujący sposób, zgromadził i ujawnił w sprawie materiał dowodowy. Zgodnie z wymogami art. 410 k.p.k., Sąd ten rozważył całokształt ujawnionych na rozprawie dowodów, przy czym kierując się treścią art.

7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego i na ich podstawie poczynił ustalenia faktyczne, nie kwestionowane apelacją. Zaś uzasadnienie wyroku – odpowiadające

dyspozycji art. 424 k.p.k., pozwala na pełną kontrolę procesu myślowego, który przebiegał w czasie narady, a w konsekwencji doprowadził sąd meriti do wniosku

o sprawstwie i winie oskarżonego A. N.. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku, pomieszczone na karcie 22-25, dowodzą także, iż Sąd pierwszej instancji kształtując karę co do oskarżonego A. N., miał na względzie zarówno istotne okoliczności przedmiotowo-podmiotowe, składające się na bardzo wysoki stopień szkodliwości społecznej przypisanych mu przestępstw, jak

i właściwości oraz warunki osobiste oskarżonego. Zatem wymierzając mu karę kierował się i w pełni uwzględnił dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary, zakreślone art. 53 k.k.

Nie można tracić z pola widzenia faktu, iż oskarżony, motywowany chęcią szybkiego, łatwego i znacznego zysku dokonał jedenastu rozbojów, w tym także kwalifikowanych z art. 280 2 k.k. oraz w pięciu przypadkach dopuścił się tych przestępstw w formie usiłowania. Podkreślenia wymaga to, że co słusznie podnosi Sąd orzekający, że wszystkie przestępstwa były szczegółowo zaplanowane

i zorganizowane. A. N. razem ze współdziałającym z nim B. G. (prawomocnie skazanym w tej samej sprawie) używał kominiarki bądź kasku zakrywającego twarz, a także broni bądź jej atrapy, a uciekając z miejsca przestępstwa korzystał z przygotowanych wcześniej środków transportu. Jeśli się przy tym zważy na fakt, że większości przypisanych oskarżonemu rozbojów dopuścił się on po odbyciu kary jedenastu lat pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwa tego samego rodzaju, a więc działając w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k., to w realiach rozpoznawanej sprawy orzeczonej kary – zarówno jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny, jak i łącznych pozbawienia wolności oraz grzywny, żadną miarą nie można uznać za karę niewspółmiernie surową w stopniu rażącym wedle brzemienia art. 438 pkt 4 k.p.k. Nie ulega bowiem żadnej wątpliwości, że przypisane oskarżonemu przestępstwa rozboju cechuje szczególnie wysoka szkodliwość społeczna, a także wysoki stopień winy. Orzeczonej zaś kara w stopniu maksymalnym uwzględnia na korzyść oskarżonego wszelkie możliwe okoliczności łagodzące i w żadnym wypadku nie można jej uznać za nadmiernie represyjną. Jest zatem kara sprawiedliwą, bo racjonalnie ukształtowaną.

Oczywiście bezzasadnym jest również zarzut niezastosowania przez Sąd Okręgowy do oskarżonego przepisów art. 60 § 1 i 3 k.k. Nie ma wątpliwości bowiem, że nie zachodzi przypadek naruszenia prawa materialnego przez niezastosowanie określonego przepisu, w sytuacji gdy ustawa przewiduje jedynie możliwość jego stosowania. Zgodnie z treścią art. 60 § 1 k.k., zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary jest możliwe jedynie w przypadkach przewidzianych przez prawo oraz w stosunku do młodocianego. W odniesieniu do A. N. żaden

z ustawowych przypadków nie ma miejsca, nie posiada on także statusu młodocianego, skoro urodził się w roku 1967 r. Wyklucza to w konsekwencji zastosowanie do niego nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60 § 1 k.k.

Za oczywiście bezzasadny w realiach sprawy uznać należy zarzut obrazy art. 60 § 3 k.k., chociaż w istocie jest to jedyny przypadek, w którym stosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary ma charakter obligatoryjny. Warunkiem zastosowania instytucji przewidzianej w art. 60 § 3 k.k. jest przekazanie organowi powołanemu do ścigania przestępstw, przez sprawcę przestępstwa popełnionego we współdziałaniu z co najmniej dwiema osobami, posiadanych przez niego wszystkich istotnych informacji o osobach współdziałającym z nim w popełnieniu przestępstwa oraz okoliczności jego popełnienia, nieznanymi organowi prowadzącemu postępowanie przygotowawcze lub takim, które według jego wiedzy – są temu organowi nieznane (patrz uchwała składu 7 sędziów sądu Najwyższego z 29.10.2004 r., OSNKW 2004 z. 10, poz. 92). Rzeczywiście oskarżony A. N., chociaż początkowo zaprzeczał swojemu udziałowi w popełnieniu zarzuconych mu przestępstw, jednak po złożeniu wyjaśnień go obciążających przez współoskarżonego B. G., przyznał się do winy i ujawnił także inne przestępstwa (opisane w punkcie XIII-XVII ao) popełnione wspólnie z B. G., jednak fakt ten nie spełnia wszystkich ustawowych przesłanek przewidzianych w art. 60 § 3 k.k., co wyłącza możliwość zastosowania tej instytucji. Myli się skarżący twierdząc, iż obowiązkiem Sądu rozstrzygającego było czynienie ustaleń w zakresie tego, czy na skutek złożonych przez oskarżonego A. N. wyjaśnień prowadzono postępowania karne, w tym o zbrodnię zabójstwa. Autorowi apelacji należy wskazać,

iż sytuację taką przewiduje przepis art. 60 § 4 k.k. Skoro prokurator nie wystąpił z wnioskiem o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary w myśl art. 60 § 4 k.k., to wbrew depozycji skarżącego, wpływ relacji złożonych przez oskarżonego na toczące się inne postępowania karne nie był tak istotny i doniosły jak usiłuje to przedstawić apelujący. Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd orzekający wnikliwie analizował wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia wymiaru kary,

a wymienione w art. 53 k.k., celnie wnioskując, iż realizując swój interes procesowy oskarżony przyznał się do winy, wówczas gdy na jego udział w przestępstwach wskazał współoskarżony B. G. oraz odnalezione zostały dowody rzeczowe wykorzystane w dokonaniu napadów rabunkowych. Niemniej okoliczność tę oraz prezentowaną przez oskarżonego postawę na rozprawie, Sąd meriti poczytał jako okoliczność przemawiającą za oskarżonym. Reasumując, orzeczone kary jednostkowe oraz kary łączne pozbawienia wolności i grzywny są karami zdecydowanie

umiarkowanymi, jeśli się zważy na stopień szkodliwości przypisanych oskarżonemu przestępstw i stopień jego winy, a także rodzaj i okoliczności ich popełnienia. Oskarżony działał z chęci zysku powodując znaczne szkody finansowe, zatem orzeczona łączna kara grzywny nie może być uznana za nadmiernie wygórowaną.

Nie podzielając zarzutów apelacji, Sąd odwoławczy z urzędu dostrzegł, że rozstrzygnięcie zawarte w punkcie XIV wyroku oparte o przepis art. 46 § 1 k.k. jest wadliwe w zakresie zobowiązania oskarżonego oraz już prawomocnie skazanego B. G. do wpłaty określonej sumy na rzecz (...) z ustawowymi odsetkami. W tym zakresie, co winien mieć na uwadze Sąd Okręgowy, utrwalona została linia orzecznicza Sądu Najwyższego (vide wyrok SN z dnia 1 lutego 2011 r., III K 243/10, wyrok SN z 4 lutego 2002 r., II KKN 385/01), a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach 3 marca 2011 r., II AKa 42/11, że środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody nałożonego na podstawie art. 46 § 1 k.k. jest ograniczony jedynie do rozmiaru rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa i nie obejmuje odsetek stanowiących element szkody wynikłej z następstw czynu sprawcy. Z tego względu nie jest możliwy do zaakceptowania pogląd Sądu pierwszej instancji, wyrażony głównie na gruncie rozstrzygnięć prawa cywilnego oraz odwołujący się do odosobnionych, odległych już

orzeczeń Sądów Apelacyjnych, jako że stanowisko to jest sprzeczne z obowiązującą i określoną w judykatach Sądu Najwyższego funkcją środka karnego określonego w przepisie art. 46 § 1 k.k.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok tylko w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w zakresie zobowiązania do zapłaty ustawowych odsetek. Z uwagi na to, iż obowiązek naprawienia szkody nałożony został także na skazanego B. G., Sąd Apelacyjny na podstawie art. 435 k.p.k. dokonał również niezbędnej korektury wyroku, albowiem te same względy przemawiały za zmianą rozstrzygnięcia co do prawomocnie skazanego w tej samej sprawie, B. G..

O wydatkach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 634 k.p.k. Zważywszy na to że oskarżony odbywa karę pozbawienia wolności i posiada zobowiązania z tytułu zasądzonej grzywny, Sąd Apelacyjny zwolnił go od ponoszenia opłaty za drugą instancję (art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 1973 r. o opłatach w sprawach karanych).